

POLETNA ŠOLA JESENI

POROČILO O OBISKU 5. POLETNE ŠOLE ISPRS SC V HANOJU, VIETNAM

Urša Kanjir

Letošnja poletna šola pod okriljem ISPRS¹ Student Consortiuma je sicer potekala v jesenskem obdobju, vendar so bili parametri njenega dogajanja nastavljeni na čistokrvno poletje in manifestirani v deželi koničastih klobukov – v Vietnamu.

Ker je Student Consortium mednarodna organizacija, se seveda spodobi, da njen glavni letni dogodek vsakič poteka drugje, s čimer omogoča širjenje znanja in vsega, kar ponujajo poletne šole, različnim skupinam – predvsem mladim lokalnim geodetskim zagnancem. Tako je po lanskem uspešnem dogodku v Varšavi letos ugledala luč že peta poletna šola, tokrat v jugovzhodni Aziji, natančneje, v glavnem mestu Vietnama Hanoju, kjer se nas je od 6. pa vse do 10. novembra 2010 družilo več kot 50 obiskovalcev. Organizacija dogodka je zahtevala veliko energije peščice ljudi, saj je bila izvedena v izredno kratkem času. Izbira lokacije letošnje šole pa ni bila naključna, dogodek je namreč potekal neposredno po 31. azijski konferenci o daljinskem zaznavanju ACRS 2010 (*Asian Conference of Remote Sensing*), ki je spet združila moči vplivnejših azijskih znanstvenikov na področju daljinskega zaznavanja.

Šola, katere glavna tema je bila napredno daljinsko zaznavanje za načrtovanje, spremljanje in upravljanje okolja (*Advanced Remote sensing for mapping, monitoring and management of environment*), je bila sestavljanka štirih dni predavanj, podprtih s praktičnimi vajami in celodnevni izletom po toku Rdeče reke. Predavanja so zavrtala v teme mikrovalovnega daljinskega zaznavanja, odkrivanja sprememb s poudarkom na rabi tal, kmetijstva in ekosistema, naravnih nesreč in topografskega mapiranja iz visokoločljivih satelitskih sistemov. Vsa so bila v vietnamskem inštitutu za geodezijo in kartografijo (VIGAC), zvečer pa smo si odpočili na pisanih družabnih dogodkih, ki so imeli sicer kratko življenjsko dobo, ampak zaradi tega niso bili prav nič manj intenzivni.

Med udeleženci so prevladovali Vietnamci, Tajvanci, Indonezijci in Japonci, manjkali so Kitajci in Indijci, sicer pa smo bili prisotni udeleženci iz 13 držav. Namen lokalnega srečanja je bil torej izpolnjen, saj smo Neazijci ostali v manjšini, kar se je odražalo pri marsikaterem vsakdanjem opravilu (od nerodnosti pri lovljenju riža s palčkami do čudenja nad prometom v Hanoju, nespretnosti v barantanju itd.). Da nisi pravi Azijec, ugotoviš tudi, čim ti potisnejo pod nos mikrofon za karaoke – medtem ko smo morali zahodnjaki nekako dobro utemeljiti, zakaj nam petje v javnosti brez dodatnih stimulatorjev ne gre prav dobro od rok, pa so Azijci brez najmanjše težave pokazali, kaj zmorejo, s tekstom na zaslonu ali pa kar »na suho«. No, in so nam tujcem

¹ *International Society for Photogrammetry and Remote Sensing*

Slika 1: Utrinek s predavanj

karaoke malce nerodna reč, to vsekakor ne velja za vietnamsko hrano. Z njo se vsi obiskovalci Vietnama brez izjeme kaj hitro znajdejo, ni pomembno, kako zelo zapleteni so vietnamski rezanci, vedno najdejo pot do želodca. Ker pa tole ni pravi naslov za recepte in kulinarične nasvete, lahko samo strnem, da si je skoraj vse, kar sem uzrla na krožniku, zaslužilo iskren superlativ.

Tudi promet v Hanoju je svojevrstna posebnost. Urejena neurejenost toka neskončnih motorjev in avtomobilov se na prvi pogled zdi neverjetna, ampak se po daljšem opazovanju iz daljave

Slika 2: Skupina udeležencev med obiskom hanojskih templjev

Slika 3: Rezanci v tradicionalni vietnamski juhi (Pho)

Slika 4: Kdor zna, pač zna!

oziroma iz zadnje vrste taksijev da zaznati močen kolektivni duh vožnje vrste »vsi upoštevamo manevre voznikov pred nami«. Zaradi tega nenapisanega vietnamskega načela se nekako ni treba ozirati nazaj. Mislim, da lahko vožnja z motorjem po glavnem mestu brez panike konkurira kateremu koli ekstremnemu športu.

Na splošno smo bili udeleženci zadovoljni s potekom in obsegom dogodka, saj smo bili deležni dobrih znanstvenih vsebin in prijetnega druženja. Tako kot vedno se je poleg novih daljinsko zaznanih spoznanj nabralo tudi nekaj izrednih daljinsko obdržanih poznanstev. Mislim pa tudi, da je vsem, ki so po poletni šoli pobegnili predelovat vse zajeto znanje v domače brloge, lahko pošteno žal, saj Vietnam v vseh svojih dimenzijah skriva neverjetno veliko preprostih koticov, kjer se tudi »zatežena« vsebina konferenc z lahkoto prebavi.

Najlepša hvala Društvu študentov geodezije Slovenije za velikodušno finančno pomoč za pot na vzhod!

Urša Kanjir, univ. dipl. inž. geod,
študentka interdisciplinarnega doktorskega študija varstvo okolja
 ZRC SAZU, Novi trg 2, SI-1000 Ljubljana,
 e-pošta: ursa.kanjir@zrc-sazu.si